

Benim Çocuğum

Koca dünyaya tüm çocukları sığdırabilmek...

Çocukları lezbiyen, gey, biseksüel ya da trans olan bir grup ebeveynin evlatlarının cinsel kimliğini kabullenme sürecini anlatan röportajlarla başlayan "Benim Çocuğum". Doğrudan kameraya konuşan anne-babalar, yaşadıklarını anlatırken, özellikle bunu bir hastalık ya da doğaya aykırı bir şeymiş gibi algılayan seyirciye adeta

terapi uyguluyor. Çocuklarındaki değişimi fark edişlerini, bir süre gerçeği inkar etmelerini, belki düzelir diye kendilerini avutmalarını ve nihayetinde kabulleniş süreçlerini, yani geçirdikleri depresyonun tüm aşamalarını detaylıca aktarıyorlar. Belgesel de bu anlatımlar vesilesiyle şuna dikkat çekiyor: Hasta olan bu çocuklar değil. Zira onlar daha küçüklüklerinden itibaren kimliklerinin farkında. Dolayısıyla anne-babaların içinde buldukları inkar hastalığından kurtulması, kendileriyle yüzleşmesi ve kendilerini tedavi etmesi gerek.

"Benim Çocuğum"u anlatım olarak ikiye ayırmak mümkün. Ebeveynlerin içlerini dökükleri birinci bölüm, belki günümüzün belgesel tekniği açısından çok basit görünebilir ama basit anlatım da bazen en doğru yöntemdir. Zaten konu öylesine etkileyici ki, çeşitli atraksiyonlarla belgesele dinamizm kazandırma çabası, bu etkiyi büyük ihtimalle baltalayabilirdi. İkinci bölüm ise anne-babaların biraraya geldiği grup çalışmalarına odaklanıyor. Filmin duygusu da bu bölümde epey bocalıyor. Çünkü hikaye birçok noktaya dağılıyor;

BENİM ÇOCUĞUM ★★☆☆

Yönetmen: Can Candan

Yapım: Surela Film – Türkiye (2012)

Süre: 82 dk.

Gösterim Tarihi: 7 Haziran 2013

LGBT çocukların bir görünüp bir kaybolduğu bu bölümde ise onların ağzından kendi hikayelerini dinleyememenin boşluğu ortaya çıkıyor. Finalin bağlandığı nokta ise bunun bir umut filmi olduğunu ilan eder nitelikte ve tam anlamıyla gökkuşağı renginde.

Lezbiyen, gay, biseksüel ve translar, günümüzde hâlâ toplum tarafından reddediliyor; bunun sonucunda ötekileştirilip şiddete maruz kalıyor, çoğu kez nefret cinayetine kurban gidiyor. Eğer aile toplumun en küçük birimi ise bu bireyleri olduğu gibi kabullenmek de ilk önce aileden başlamalı diyor "Benim Çocuğum". Suya atılan taşın yaydığı daireler misali, aileler inkar etmediği ve bağrına bastığı takdirde toplumun da farklı olanı dışlama ve yok etme güdüsü değişecek elbette. İşin özü, cinsel kimliği ya da tercihi fark etmezsiniz 'bu benim çocuğum' diyebilmekte. Belki zaman alacak ama 'benim' bir gün 'bizim' olduğunda, anneler de 'koskoca dünyaya benim çocuğumu sığdıramadılar' diye ağlamayacak. ■

Trans

Boyle'a yakışmıyor

ENGİN ERTAN

engin.ertan@turkuvazdergi.com.tr

Jenerik öncesi uzun bir giriş bölümüne sahip olan "Trance/Trans", bir kara filmle karşı karşıya olduğumuzu hemen hissettiriyor. James McAvoy'un canlandırdığı güvenlik görevlisi Simon, müzayedelerden önemli tabloların nasıl alındığı ve bu soygunlara karşı alınan önlemleri, olayın her iki tarafına da öylesine hâkim bir şekilde anlatıyor ki biz izleyicilere, bir bit yeniği olduğunu hemen seziyoruz. Simon'ın dış sesine eşlik eden montaj sekans, birdenbire gerçek bir soyguna dönüşüyor hatta. Çok geçmeden de Simon'ın aslında bir grup gangsterle beraber çalıştığını ve sözkonusu soygunun içinde yer aldığını öğreniyoruz. Ancak olaylar sırasında başına aldığı bir darbe yüzünden tabloyu

nereye sakladığını hatırlayamıyor.

Her ne kadar Danny Boyle filminde son derece dinamik bir kurgu ve aralıksız olarak müziğin eşlik ettiği modern bir sinema dili tuttursa da hikaye itibarıyla klasik kara filmlerin dünyasındayız henüz. Hatta türün ucuz romanlardan uyarılma, B tipi örneklerinin. Buraya kadar her şey yolunda...

Ancak Rosario Dawson'ın canlandırdığı psikoterapist Elizabeth devreye girip, Simon'ın hafızasının yerine gelmesi için hipnoz seansları başlayınca filmin dramatik yapısı da ağır bir darbe alıyor. Zira "Trance" bu noktadan sonra sürekli sürprizli virajlar alan, gerçekle bilinçaltının iç içe geçtiği 'oyuncaklı' bir filme dönüşmeye çalışıyor.

O ana kadar türün şablonları üzerinden ilerleyen ve karakterlerine herhangi bir derinlik vermeye uğraşmayan senaryo, Simon'ın bilinçaltına indigimizde de bize ilginç bir veri sunmıyor haliyle. Yetmezmiş gibi, öyküsündeki entrika için buradan yeterince malzeme çıkartmayan film, bir ara Simon'ı ve bilinçaltını kayda değer bir süre 'unutarak', Elizabeth ile soygun ekibinin başı Franck (Vincent Cassel) arasındaki ilişki-

ye meylediyor. İşin görsel tarafına baktığımızdaysa Boyle, başkarakterinin bilinçaltını görselleştirmekte ve bu sahnelerden gerçeğe geçişte belirli bir dengeyi tutturmakta da çağdaşlarının ziyadesiyle gerisinde kalıyor.

Kariyerine "Shallow Grave/Mezarımı Derin Kaz" gibi şahane bir modern kara filmle başlayan Danny Boyle'un (ve her iki filmin senaryosunda da imzası olan John Hodge'un) "Trance"da geldiği nokta gerçekten üzücü. Kendisi her zaman biçime ağırlık veren, filmlerini müzik ve hızlı kurguyla bezeyen bir yönetmen oldu. Şu haliyle fırlama bir gencin çektiği uzun bir video klibe benzeyen "Trance"ın oyuncaklı yapısının böylesine zavıf bir senaryoyla hiç işlemeyeceğini ve seyirciyi ikna etmekten çok uzağa düşeceğini bu çapta bir yönetmenin hesap etmesi gerekirdi. ■

TRANCE ★★☆☆

Yönetmen: Danny Boyle

Seslendirilenler: James McAvoy, Vincent Cassel, Rosario Dawson

Senaryo: Joe Ahearne, John Hodge

Yapım: İngiltere (2013)

Süre: 101 dk.

Gösterim Tarihi: 14 Haziran 2013